

Một Câu Chào Buổi Trưa Chưa Bao Giờ Tôi Nói

Tôi chào em buổi sáng. Tôi chào em buổi tối. Tôi chưa một lần nói: Anh chào em buổi trưa. Em ơi trời đang mưa...Mưa đang trên thành phố, nơi mà tôi đang ở, mưa buồn. Mưa hắt hiu...

Tôi tưởng đang buổi chiều vì trời thật ảm đạm. Những đám mây màu xám, nhớ áo lụa màu xanh, nhớ chút gì mong manh...Là Tình Yêu có phải?

Nếu em đừng con gái...Tôi lại nghĩ miên man. Nhớ áo lụa em vàng. Nhớ hoa vàng nắng rọi. Tình Yêu là huyền thoại treo lơ lửng như trăng? Không có ai giai nhân để cho tôi mong đợi, chỉ trời mưa đang tới. Lá phong vàng, Thu sang...

Lá phong vàng, lá vàng bên hàng xóm đang rụng. Tôi nghĩ tới đời sống của những người lưu vong. Tôi nhớ những cánh rừng không ai từng quét lá mà gom lá đốt thôi. Những buổi trưa xa xôi lính ngồi im ngó nắng. Mỗi người một im lặng, không tiếng chào buổi trưa...

Có nhiều trưa trời mưa, giống bây giờ, trên phố. Những hàng cây đại lộ. Nhấp nhô. Buồn nhấp nhô...Chiếc áo lụa chưa khô em đem vào hong gió. Màu xanh bên cửa sổ, bóng ngựa cuối chân mây...Tôi đã có nhiều ngày mơ màng như thế đó...

Em ơi, anh chưa ngỏ lời chào em buổi trưa. Những người lính quên mùa, quên Quê Hương Tổ Quốc, tiếng thở dài não nuột hòa trong gió trong mưa...Không có tiếng võng đưa, không câu hò bến vắng. Tất cả đều xa lắm. tất cả đều xa xôi. Em rất yêu quý ơi, phận người, mưa vượt mặt. Có cái gì trong mắt...Mưa trời đọng đó chăng?

Trần Văn Lệ